

Annie M.G. Schmidt (1911-1995)

Staatsprijs voor kinder- en jeugdliteratuur 1964
Constantijn Huygensprijs 1987
Hans Christian Andersenprijs 1988
CPNB Publieksprijs voor poëzie 1988
CPNB Publieksprijs voor kinder- en jeugdboeken 1991

Fiep Westendorp (1916-2004)

Oeuvre-Penseel 1997

Ander werk van Annie M.G. Schmidt
en Fiep Westendorp

Het hele schaap Veronica (versjes, 1960, 1972, 2002)
Tante Patent en de grote Sof (1968, 2002)
Pluk van de Petteflet (1971) Zilveren Griffel 1972
Floddertje (1973)
Otje (1980) Gouden Griffel 1981
Jorrie en Snorrie (Kinderboekenweekgeschenk, 1990)
Ibbeltje (1996)
Pluk redt de dieren (2004)

Ander werk van Annie M.G. Schmidt

Abeltje en De A van Abeltje (1953, 1955)
Wiplala (1957) Kinderboek van het jaar 1957
Het beertje Pippeloentje (versjes, 1958, 1994)
Wiplala weer (1962)
Minoes (1970) Zilveren Griffel 1971
*Tot hier toe. Gedichten en liedjes voor toneel, radio
en televisie 1938-1985* (1986)
Ziezo. De 347 kinderversjes (1987)
Wat ik nog weet (autobiografische stukjes, 1992)
Beestenboel (versjes, 1995) Venz Kinderboekenprijs 1996
*Misschien wel echt gebeurd. De 43 sprookjes
en verhalen* (1997)
Ik wil alles wat niet mag (versjes, 2002)
Het grote Annie M.G. Schmidt voorleesboek (2005)

Annie M.G. Schmidt

Jip en Janneke

Met tekeningen van
Fiep Westendorp

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2010

www.annie-mg.com
www.fiepwestendorp.nl
www.jipenjanneke.nl
www.queridokinderboeken.nl

De avonturen van Jip en Janneke verschenen tussen 1952 en 1957 wekelijks op de kinderpagina van *Het Parool*. Vanaf 1953 werden ze gebundeld in een reeks die aanvankelijk bestond uit acht boekjes, en vanaf 1963 uit vijf deeltjes. De verhalen uit die reeks werden opgenomen in de grote bundel *Jip en Janneke*, die in 1977 voor het eerst werd uitgegeven. De zwart-wit illustraties zijn in de loop van de jaren door Fiep Westendorp ingrijpend gemoderniseerd. De kleurenillustraties maakte Fiep Westendorp voor het kleuterblad *Bobo*.

Eerste druk, in deze vorm, 1977; zevende, herziene druk, 1985; drieëndertigste, herziene druk, 2005; vijfendertigste druk, 2008; zesendertigste druk, 2009; zevenendertigste druk, 2010

Copyright text © 1953, 1963, 1964, 1965, 1977, 2005 by the Estate of Annie M. G. Schmidt.
Copyright illustrations © 1977, 1985, 2005 by the Fiep Westendorp Foundation. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij BV, Singel 262, 1016 AC Amsterdam.

Omslagillustratie Fiep Westendorp
Omslagontwerp Wim Bischof
Typografie Pauline Hoogweg
Vormgeving binnenwerk Studio Cursief

ISBN 978 90 451 0225 2 / NUR 281

Jip en Janneke spelen samen

Jip liep in de tuin en hij verveelde zich zo. Maar kijk, wat zag hij daar? Een klein gaatje in de heg. Wat zou er aan de andere kant van de heg zijn, dacht Jip. Een paleis? Een hek? Een ridder? Hij ging op de grond zitten en keek door het gaatje. En wat zag hij? Een

klein neusje. En een klein mondje. En twee blauwe oogjes. Daar zat een meisje. Zij was net zo groot als Jip. 'Hoe heet je?' vroeg Jip. 'Janneke,' zei het meisje. 'Ik woon hier.' 'Gisteren woonde je nog niet hier,' zei Jip. 'Vandaag woon ik hier,' zei Janneke. 'Kom je met mij spelen?' 'Ik zal door het gat kruipen,' zei Jip. En hij stak eerst zijn hoofd door het gat. En toen zijn ene arm. En toen zijn andere arm. En toen zat hij vast. En Janneke trok aan zijn ene arm. En toen aan zijn andere arm. Maar het hielp niet. Jip zat vast. En Jip huilde. En hij gilte. Daar kwam Jips vader aangelopen in het ene tuintje. En Jannekes vader kwam aanlopen in het andere tuintje. En samen hielpen zij Jip weer terug. 'Zo,' zei Jips vader, 'nu heb je een buurmeisje. Maar je moet eerst netjes de voordeur uit gaan en bij Janneke de voordeur in. Dan mag je samen spelen.' En zo gebeurde het. Jip en Janneke speelden samen. De ene dag in Jips tuintje. De andere dag in Jannekes tuintje. En zij speelden vader en moedertje.

Jip met de staart

Jip zit bij de kapper. Knip, knap, zegt de schaar. En Jip zegt: 'Au!'

'Ik doe je geen pijn,' zegt de kapper. 'Ben je nou een grote jongen? Je huilt al voor je geslagen wordt.'

Knip, knap, doet de schaar. En Jip vindt het zo akelig. Zo akelig. 'Au!' roept hij telkens.

'Nog een klein stukje,' zegt de kapper.

Maar Jip roept nog eens: 'Au!' Hij springt op en met zijn witte kappersmanteltje om rent hij de winkel uit.

'Ho ho!' roept de kapper. 'Je bent nog niet klaar! Nog eventjes!'

Maar Jip wil niet meer. Hij loopt heel hard. En de kapper loopt heel hard achter hem aan. Maar Jip rent het hardste. Hij is al bijna thuis en de kapper haalt zijn schouders op en gaat weer terug.

Jip gaat aan de kant van de weg zitten. Hij heeft het witte kappersmanteltje nog aan. Hij huilt, want hij is zo bang geweest.

Daar komt Janneke. Ze ziet Jip zitten. En ze begint te lachen. Ze moet heel erg lachen. 'Wat zie jij er gek uit,' zegt ze.

Jip kijkt naar boven en houdt op met huilen.

'Je hebt een staart op je hoofd,' zegt Janneke. En ze proest. 'Je hebt een staart op je hoofd en je hebt een servet om!'

En het is waar. Jips hoofd is bijna helemaal kaal geknipt, maar bovenop zit nog een plukje haar. Net een staartje.

Janneke moet zo erg lachen dat Jip er boos om wordt. 'Ik wil niet meer terug naar de kapper,' zegt hij.

'Dan moet je je hele leven met een staart lopen,' zegt Janneke. 'Jip met de staart, Jip met de staart!'

Dat is toch wel naar. Dat Janneke hem uitlacht! Dat kan Jip niet verdragen. Heel langzaam staat hij op en heel langzaam gaat hij naar de kapperswinkel. 'Die staart moet er nog af,' zegt hij.

'Dat zei ik je toch al,' bromt de kapper. 'Jij loopt maar weg, voor het klaar is.' En Jip moet weer op de stoel.

Knip, knap, zegt de schaar.

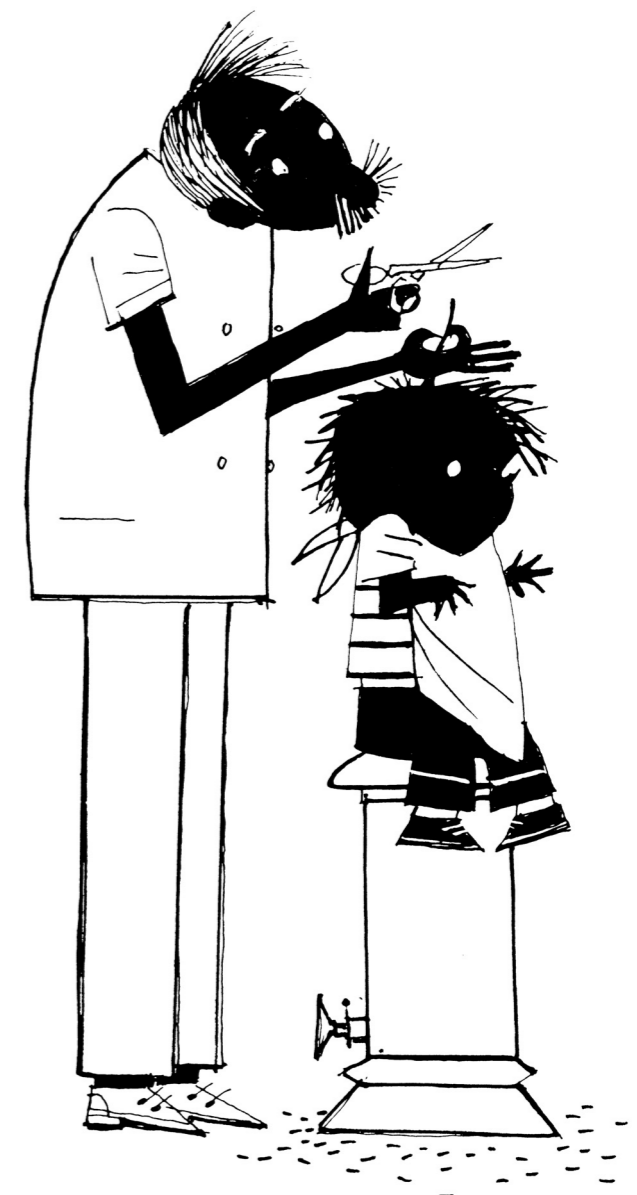
'Ziezo,' zegt de kapper. 'Nou is het klaar. En was het heus zo erg?'

Jip lacht. De kapper knoopt het witte manteltje los, en daar staat Jip weer op straat.

'Mijn staart is weg,' zegt hij tegen Janneke.

'Ik zie het,' zegt Janneke. 'Het was heel heel gek.'

En dan gaan ze knikkeren.

Naar de schoenmaker

‘Mijn schoen is kapot,’ zegt Jip. ‘Mijn voet is nat.’

‘Wel,’ zegt moeder, ‘gauw naar de schoenmaker. Gaan jullie maar samen. Nee, niet één schoen. Allebei de schoenen.’

‘Er is er maar een kapot,’ zegt Jip.

‘De ander begint ook,’ zegt moeder. ‘Zolen en hakken, moet je zeggen.’

‘Zolen en hakken,’ zegt Jip tegen de schoenmaker.

‘Zolen en hakken,’ zegt Janneke ook nog eens.

‘Zo zo,’ zegt de schoenmaker. ‘Je hebt weer te veel gelopen, Jip. Het is weer mis. Je moet voortaan op je handen lopen. Dan slijt je niet zo.’

Klop klop, zegt de hamer. Tik tik, hakke-takke-tak.

Wat heeft die schoenmaker nog veel te doen.

‘Er staan hier wel duizend schoenen,’ zegt Janneke.

‘Veel meer,’ zegt Jip. ‘Wel honderd.’

‘Ja,’ zegt de schoenmaker. ‘Jullie zijn nog niet aan de beurt. Het duurt vast nog een week. Je zult op je blote voeten de straat op moeten, Jip.’

‘Niks hoor,’ zegt Jip. ‘Ik heb nog twee paar. En ik heb mijn laarzen nog.’

‘Kijk eens,’ roept Janneke.

Jip en de schoenmaker kijken, en daar staat Janneke met twee grote schoenen aan. Schoenen met hoge hakken.

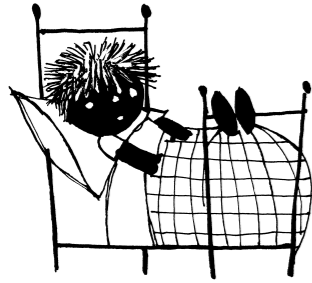
‘Kijk eens aan,’ zegt de schoenmaker. ‘Nou ben je een dame. Dag mevrouw. Gaat u winkelen?’

‘Ja,’ zegt de dame en loopt heel nuffig. Maar plof, daar valt ze op haar neus.

‘Dat komt ervan,’ zegt Jip. ‘Ga je mee? Dag schoenmaker.’

‘Dag Jip,’ zegt de schoenmaker. ‘En dag mevrouw.’

‘Dag schoenmaker,’ zegt Janneke.

Poppejans is ziek

Wat zou Poppejans toch hebben? Zij is zo ziek!

‘Ik zal de dokter opbellen,’ zegt de moeder van Poppejans. En ze pakt het gordijnkoord en roept hallo.

‘Hallo,’ zegt de dokter. Hij staat bij het andere gordijn.

‘Dokter, dokter, kom toch gauw. Poppejans is ziek.’

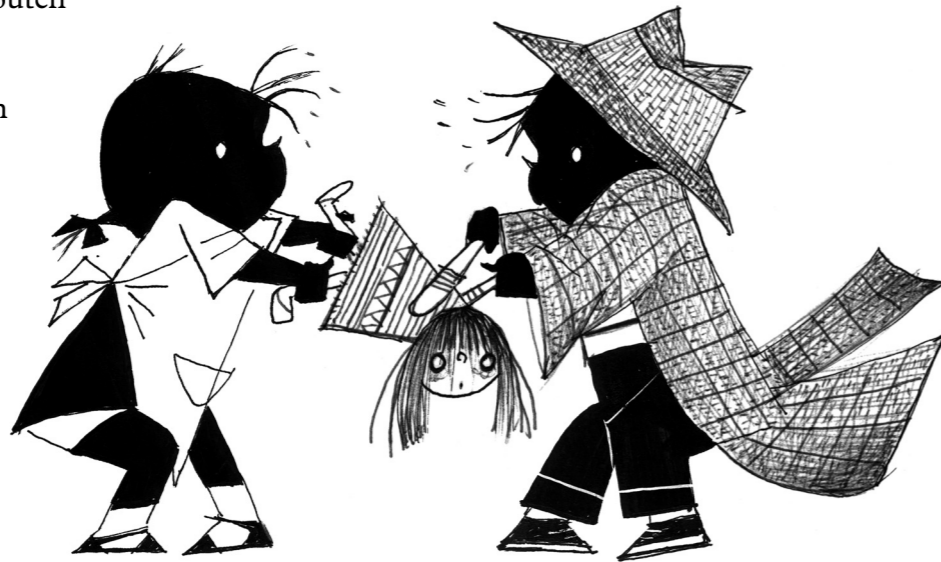
‘Ik kom al,’ zegt de dokter. En daar is hij. Zijn jas sleept over de vloer en zijn hoed staat op zijn neus en hij heeft een houten lepel in de hand.

‘Wel, wel,’ zegt de dokter, ‘ik zal haar even onderzoeken.’ En hij geeft Poppejans een klap op haar hoofd met de lepel.

‘Nee, dokter,’ roept de poppenmoeder, ‘dat moet u niet doen.’

‘Het kind heeft de koorts,’ zegt dokter. ‘Zij moet in het warme zeepsop.’

‘Als je koorts hebt moet je niet in het warme zeepsop,’ zegt de moeder van Poppejans.

‘Hoor eens,’ roept de dokter, ‘als jij het beter weet moet jij maar dokter zijn.’ En hij pakt Poppejans bij haar been. Het moedertje pakt haar kind bij het andere been en allebei trekken ze hard. En ze schreeuwen en ze gillen.

Daar komt Jannekes moeder binnen en zegt: ‘Kijk, een dokter en een mamma, die het kind uit elkaar trekken. Dat heb ik nog nooit gezien, nog nooit.’

‘Ja, maar hij...’ zegt Janneke.

‘Ja, maar zij...’ zegt Jip.

‘Jullie krijgen een kop chocola en een beschuitje,’ zegt de echte moeder, ‘en je moet Poppejans lekker in bed stoppen, dan wordt zij vanzelf beter.’

Poppejans wordt in bed gelegd en doet haar oogjes toe, en ze denkt: Gelukkig dat ik nog een grootmoeder heb.

Ieder een hapje

Daar komt Janneke met haar hoofd om de hoek van de deur. ‘Ik ga buiten spelen,’ zegt ze. ‘Ga je mee?’

‘Ik mag nog niet,’ zegt Jip treurig. ‘Ik moet nog zes stukjes boterham opeten.’

‘Wat zit erop?’ vraagt Janneke.

‘Muisjes,’ zegt Jip. ‘Chocolade muisjes.’

‘Ik zal er twee opeten,’ zegt Janneke, ‘en jij ook twee, dan is het op.’

Allebei eten ze twee stukjes en kijk, dan zijn er nog twee over.

‘Ieder een hapje,’ zegt Janneke, en als ze ieder een hapje op hebben, dan is er nog een stukje over.

‘Ik wil niet meer,’ zegt Janneke.

‘Ik wil ook niet meer,’ zegt Jip.

‘Heeft Beer al gegeten?’ vraagt Janneke.

‘Ja,’ zegt Jip, ‘hij heeft al vier boterhammen op.’

‘Zou hij niet nog een klein stukje lusten?’

En samen geven ze Beer een stukje boterham. Maar Beer houdt zijn mond stijf dicht.

‘Zie je wel,’ zegt Jip. ‘Hij heeft ook genoeg.’

‘Hij moet!’ zegt Janneke. ‘Hij moet groot en sterk worden.’

En ze proberen het nog eens.

Nu is het op, zegt Jip. En ja, het stukje brood is weg, er zijn alleen nog maar kruimeltjes.

‘We gaan buiten spelen,’ zegt Janneke.

En als ze naar buiten gaan zit Beer alleen aan tafel. Hij kleeft van de boter en hij is helemaal bruin van de chocolade muisjes. Maar hij ziet er erg trots uit, want hij heeft vier boterhammen op. En nog een klein stukje!

